

Undertiden blev Markerne endog overgydt af et blegt Sollys, der langsomt trængte sig frem mellem Himlens tunge og sorte Skyer.

I saadanne Øjeblikke kunde man fra den højtliggende Præstegaardsmark overse hele Sognet lige ud til den ensomme Fjordkirke, der skimtedes fjernt i Syd paa sit bratte Næs som et Taagespøgelse. Noget nærmere øjnedes mellem to Bakker et Stykke af den skumprikkede Fjord. Vestlig herfor hævede sig Skibberups tre mørke Muldhøje, og over disse blinkede et lille teglstensrødt Lyspunkt, der betegnede det Sted, hvor en takket Gavl af Egnens nye og store Forsamlingshus kiggede solbelyst op over Bakkekammen.

Emanuel var imidlertid alt for optaget af sine Tanker til at give Agt paa denne urolige Skiften af Landskabets Udseende. Selv naar han nu og da standsede for at lade Hestene puste lidt, gled hans Blik ud over Egnen uden at se. I syv Aar havde han daglig vandret mellem disse bølgeformede Bakker; hans Øje var blevet saa hjemmevant her, at Solblink og Regntykning kunde skifte omkring ham, uden at han mærkede det.

Først henimod Middagstid blev han vækket op af sine Tanker ved Lyden af en lille Menneske-